

ΝΥΚΤΕΡΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
 ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Συνδρομή προπληρωτέα.

Δι' ἀγγελίας καὶ διατριβᾶς ἰδιαίτεροι συμφωνίαι
 προπληρωνόμεναι.

Διευθυντὴς καὶ ἰδιοκτῆτης Κ. Γ. Μιχαλόπουλος

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 5 ΛΕΠΤΑ

ΕΤΟΣ Β' — ΑΡΙΘ. 37.

Γραφεῖα—ὁδὸς Τσαμαδοῦ 10.

Ἀθῆναι, Κυριακῆ, 2 Ἰουνίου 1902.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΔΙΟΡΘΩΤΟΥΣ

Πρό τιων μόλις ἡμερῶν ἡ «Νυκτερίς» συμπληρώσασα τὸ πρῶτον αὐτῆς ἔτος εἰσῆλθεν εἰς τὸ δεύτερον. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ τοῦ αἰσίου γεγονότος φρονούμεν τὸ ἐφ' ἡμᾶς, ὅτι ἐπιβεβλημένον ἐκ τῶν πραγμάτων ἐπιτελοῦμεν καθήκον λέγοντες ὀλίγας τινὰς λέξεις περὶ τῆς πορείας, τὴν ὁποίαν μέχρι τοῦδε ἐτηρήσαμεν ἐπὶ παντός θεατρικοῦ ζητήματος καὶ τὴν ὁποίαν μέλλομεν ν' ἀκολουθήσωμεν μετ' εὐσεβείας καὶ ἐν τῷ μέλλοντι.

Σχοπὸν ἔσχομεν ἰδρυσάντες τὴν «Νυκτερίδα» νὰ παρακολουθήσωμεν μετ' ἀκροῦ καὶ ἀγνοῦ ἐνδιαφέροντος τὸ θέατρον καὶ ν' ἀφιερῶσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς εἰς ἐμπεριστατωμένην τῶν περὶ τὸ θέατρον μελέτην, πειρώμενοι πάσῃ δυνάμει ν' ἀνεγείρωμεν, ὅσον τὸ ἐφ' ἡμῖν, ὅ,τι ἀκακίσθητοί τινες κατεκρήμνισαν, ν' ἀνυψώσωμεν τὸ καταπεσὸν γόητρον αὐτοῦ, ν' ἀπολακτίσωμεν δὲ μακρὰν τοῦ θεάτρου τὰ αἰσχρὰ καὶ ἄχρηστα ἐκεῖνα στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα μᾶλλον κηλίδας καὶ ἀμαυρώσεις ἢ φωτίζοντα σημεῖα ἐν τῷ περιλάμπρῳ καὶ συναρπάζοντι ἐκ τοῦ καλλιτεχνικοῦ μεγαλείου θεατρικῷ ὀρίζοντι ἀποτελοῦσι. Παντὶ τὸ ἐγὼ, τὸ λογικὸν καὶ εὐγενὲς βεβαίως καὶ οὐχὶ τὸ χαμερπὲς καὶ γελοῖον, τὸ ὑπέρμετρον καὶ ὑπερφίαλον, δημιουργεῖ καὶ πλάττει ἰδεῶδη ἀγὰ καὶ ὄνειρα λογικά, ἀπαραίτητα διὰ τὴν σταδιοδρομίαν τοῦ ἀνθρώπου, κατόπισθεν τῶν ὁποίων τρέχει οὗτος ὀρέγων τὰς χεῖρας· ὁ λογικὸς ἐγωισμὸς καὶ οὐχὶ ὁ παιδαριώδης, ὅστις τοὺς πλείστους τῶν ἠθοποιῶν μᾶς χαρακτηρίζει, ἐμβάλλει εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὸν νοῦν τὸν ζῆλον καὶ τὸν ἔρωτα νὰ ἐγγίση πρὸς τὴν πραγματικότητα ὅσον σίόν τε περισσώτερον· εἰς τοῦτο δὲ καὶ ἀφιεροῖ τις ὅλην τὴν ζωὴν αὐτοῦ.

Ἡμῶν δὲ τὸ ἰδεῶδες ἦτο καὶ θὰ εἶνε, νὰ συντείνωμεν καὶ ἡμεῖς διὰ τῶν ἀσθενῶν δυνάμεων μᾶς εἰς τὸν πολυπόθητον καθαρὸν τοῦ θεάτρου ἐκ τῶν ἀμαυρῶντων αὐτὸ στοιχείων, εἴτε μεγάλα εἴτε μικρὰ εἴτε καὶ οὐδὲν φέρουσι ταῦτα ὄνομα καὶ νὰ ποικίλωμεν τὴν γάγγραιναν καὶ τὰ ἐξελωμάτα τοῦ θεάτρου, τὰ ὁποῖα τὸ ὄλον σῶμα μολύνουσιν.

Ὀνειρον ἡμῶν ἦτο καὶ θὰ εἶνε νὰ συνεισφέρωμεν καὶ ἡμεῖς ὅσον τὸ ἐφ' ἡμᾶς εἰς τὴν πρόδον καὶ τὸ μεγαλεῖον αὐτοῦ. Ἰδοὺ τὸ κύριον ἡμῶν μέλημα, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ θέατρον, πρὸ τοῦ ὁποῖου

ἡ μεροληψία καὶ πᾶν συμπαθητικὸν ἢ ἀντιπαθητικὸν συναίσθημα καταπίπτει ἀπελπι, πρὸ τοῦ ὁποῖου αἱ γνωριμίαι οὐδὲν δύνανται καὶ πρὸ τοῦ ὁποῖου καταδείκνυνται ἐν ὄλῃ αὐτῶν τῇ γυμνότητι κινῶσαι τὸν γέλωτα καὶ τὴν περιφρόνησιν αἱ ἀπειλαὶ τούτου ἢ ἐκεῖνου τοῦ ἀπατεῶνος ἢ ξυλοσχίστου καλλιτέχνου, ὅστις κοιμώμενος μέχρι τοῦδε εἰς τὰς ἐρυθρὰς πικροδάφνας, τὰς ὁποίας φίλοι του δι' αὐτὸν συνέλεγον, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ καὶ αὐτὸς διατί, καὶ ἐσκοτισμένος καὶ παραζαλισμένος ἀπὸ τὸν ἄφθονον λιβανωτόν, τὸν ὁποῖον φίλοι του τινες ἔκαιον ἐπίσης ἀνευ λόγου, ἠσθάνθη αἰφνης χεῖρα στίβαράν, τὴν φωνὴν τῆς ἀληθείας, νὰ τοῦ ἀνασύρῃ τὴν δορὰν καὶ νὰ τὸν ἐκτινάσῃ κατάπληκτον καὶ ἀπελπιν μακρὰν τῶν ψευδῶν δαφνῶν καὶ εἰς μέρος ἔνθα δὲν ὑπάρχει καιόμενος λιβανωτός, ἀλλ' ἀσφυκτικὴ ἀτμόσφαιρα ἐγκλείουσα τὸν θάνατον διὰ τοὺς ἀτροφικούς. Αὐτὸς ὁ λιβανωτός, τὸν ὁποῖον ἔκαιον ἀφειδῶς οἱ φίλοι καὶ τὸν ὁποῖον οἱ πλείστοι ἠθοποιοί, μὴ ἔχοντες συναίσθησιν τοῦ γνῶθι σαυτόν, ἀλλ' ἀντὶ τούτου τὴν παχυλὴν ἀμάθειαν, ἀπεδέχοντο ὡς θυμίαμα τῆς μεγαλειότητος τῶν καὶ τῆς θεατρικῆς τῶν ἀξίας ἐγένετο ἀφορμὴ ν' ἀπατηθῶσι πολλοὶ μικρόνοες ἐγωισταὶ καὶ νὰ νομίσωσιν ἑαυτοὺς ὄντως καλλιτέχνας καὶ ὡς ἰσχυροὺς θιάσων στυλοβάτας, ὧν ἀνευ τὸ θέατρον θὰ ἀπώλετο. Ἐνόμισαν οὗτοι ὅτι ἐησφάλισαν τὴν καλλιτεχνικὴν τῶν ἀξίαν, ἀφ' οὗ σωροὺς ὅπισθεν τῶν ἀποτελοῦσιν αἱ δάφναι, ἃς ἐκόμισαν ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ τῶν φίλων, καὶ διὰ τοῦτο πικρῶς ἔφερον καὶ φέρουσι, δυσβάστακτον δὲ καὶ βαρὺ ἐθεώρησαν καὶ θεωροῦσι φορτίον, νὰ δέχωνται τὰ νύγματα τῆς ἀληθείας, τὴν ὁποῖαν ὡς σύμβολον ἀνεγράψαμεν ἐν τῇ ἀναπετασθεισῇ εἰς τὸν ὑπὲρ τοῦ θεάτρου ἀγῶνα σημαίᾳ μᾶς. Οἱ φρόνιμοι τῶν ἠθοποιῶν ἀποδέχονται καὶ συζητοῦσι τὰ γραφόμενά μᾶς, οἱ ἄφρονες ὁμῶς ὑπολαμβάνουσιν ἐν τῇ σμικρότητι τῶν ψεῦδος τὴν ἀλήθειαν καὶ ὕβριν τὴν συζήτησιν. Διὰ τοῦτο ὅ,τι δὴποτε κακῶς ἔχον ἐν τῷ θεάτρῳ ἂν ὑποδείξωμεν, εἴτε ὅτι ἠθοποιὸς τις εἶνε ἀμελέτητος, ὅπως συνηθέστατα συμβαίνει, εἴτε ὅτι τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ὑποδύεται οὗτος ἢ ἐκεῖνος, ἀδιαφόρως πρὸς τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον φέρει ἢ τὴν θεατρικὴν αὐτοῦ ἀξίαν, διότι γράφοντες ἡμεῖς οὐδέποτε ἠρωτήσαμεν τοιοῦτόν τι, εἶναι ἀκατάλληλον δι' αὐτόν, εἴτε ὅτι ἠθοποιὸς τις ἐσφαλὲ που δὲν λαμβάνουσιν ὑπ' ὄψει

ὅτι τοῦτο ἢ ἀλήθεια καὶ ἢ εἰλικρίνεια μᾶς ὑπαγορεύει, ἀλλὰ κακοσυνειθισμένοι ἐκ τοῦ ἀμαρτωλοῦ παρελθόντος, θεωροῦσι τοῦτο ὡς ἐξ ἀντιπαθείας ἢ ψυχρότητος ἢ καὶ ὑστεροβουλίας ἔλκον τὴν γέννησίν του, διὸ καὶ ἐξαγριούμενοι ἐκ μένους μωροῦ τρίζουσι τοὺς ὀδόντας τῶν καὶ ἀφίνουσιν ἀφρόνως νὰ ἐκφύγωσιν ἐκ τοῦ ἔκρους τῶν ὀδόντων αὐτῶν ὕβρεις ποταπαὶ καὶ χυδαῖαι βωμολοχίαι πλείστα καθ' ἡμῶν, χωρὶς νὰ λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψει ὅτι ἀπορρακοῦσι μὲν οὕτω τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ τὸν ἀνθρωπισμὸν τῶν, ἡμᾶς δὲ οὐδόλως πτοοῦσιν. Οὐδεὶς ποτε ἠθοποιὸς ὅσονδῆποτε μέγας καὶ ἂν εἶνε εἴτε εἰς τὴν ἐπαγγελματικὴν τοῦ ἀξίαν εἴτε εἰς τὴν σωματικὴν τῶν ἀνάπτουσιν εἴτε εἰς τὴν ταπεινὴν καὶ χαμερπῆ ὕβριστικὴν τοῦ ἰδιότητα, θὰ δυνηθῇ ποτε νὰ μᾶς ἐξαναγκάσῃ ν' ἀνακρούσωμεν πρῦμαν καὶ νὰ σπεύσωμεν τὸ θυμίαμα, ὅπερ ἐξηφανίσσαμεν πρὸ πολλοῦ, νὰ καύσωμεν ὑπὸ τοὺς δισσταλμένους ἐξ ἐπιθυμίας ῥώθωνάς τῶν καὶ πάλιν χωρὶς οὐδόλως νὰ ἀξίξωσι τούτου.

Πᾶν ὅ,τι ἡμεῖς γράφομεν περὶ ἠθοποιῶν τινος τοῦτο εἶναι ἀπόρροια πεποιθήσεώς μᾶς καὶ οὐχὶ ὑποβολὴ πονηρῶν συναισθημάτων ἢ κακοβούλων σκέψεων· εἶναι ἀπόρροια εἰλικρινοῦς διὰ τὸ θέατρον μερίμνης καὶ ἐργασίας ὑπὲρ αὐτοῦ, διὸ εἶδει πάντες ἂν ὄντως ἐρῶνται τῆς τέχνης αὐτῶν καὶ ἔχουσιν τὴν ἐλαχίστην συναίσθησιν τοῦ προορισμοῦ τῶν νὰ ὑποστηρίξωσι καὶ ἐνθαρρύνωσιν ἡμᾶς πάσῃ δυνάμει ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ ἀντὶ ταπεινοὶ καὶ ἄφρονες δεικνύμενοι νὰ μᾶς ἀπειλῶσι καὶ νὰ μᾶς ὑβρίζωσι προκαλοῦντες τὸν γέλωτα καὶ τὸν καγχασμόν. Τοσαύτη δὲ εἶνε ἡ τυφλότης τινῶν μεγάλων μὲν κατ' ὄνομα, μικρῶν δὲ τὴν ἀξίαν ἠθοποιῶν, ὧν τὰ ὀνόματα θέλομεν φέρει εἰς φῶς, ὥστε δὲν καταλαμβάνουσιν ὅ,τι καὶ οἱ τὸν κοινὸν ἔχοντες νοῦν δύνανται κάλλιστα ν' ἀντιληφθῶσιν· δὲν ἐνοοοῦσιν ὅτι αὐτοὶ καὶ μόνοι μᾶς προκαλοῦσιν εἰς τὸ νὰ γράφωμεν δυσμενῶς κατ' αὐτῶν, ὑπεραμυνόμενοι πάντοτε τῆς Τέχνης ἢν οὗτοι θέλουν νὰ σφαγιάσωσιν. Ἐχοντες οὗτοι αὐτοπέποιθισιν ἐκ τῆς ἀμαθείας ἢ τοῦ ὑπερμέτρου ἐγωῖσμοῦ τῶν ἀπορρέουσιν εἰς τὸ πάντα δύνασθαι, ἀναδέχονται πάντα ρόλον ἔστω καὶ ἀνώτερον τῶν δυνάμεων τῶν, ἔστω καὶ ἀκατάλληλον δι' αὐτοὺς μόνον μὲ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι θὰ κατορθώσωσιν νὰ ἐξαπατήσωσιν τὸ τρέφον αὐτοὺς κοινόν· δὲν συναισθάνονται ὁμῶς ὅτι ἡ προσπάθεια αὐτῶν εἰς τὸ νὰ φανακίσουν ἐξεγείρει

εις τούς παρακολουθούντας αυτούς την αντίθετον προσπάθειαν να μη επιτρέψωσι την τοιαύτην άπάτην αλλά να γυμνώσουν τόν άπατεώνα.

Τίς εξαναγκάζει τούς ήθοποιούς να αναδέχονται ρόλους μακράν του χαρακτήρος των, τής ιδιότητός των και των δυνάμεών των τέλος; Τίς εξαναγκάζει αυτούς την επιτυχίαν ήν τυχόν ήρον εν τούτω τῷ ἔργῳ να άμαυρώσιν και να καταρρίπτωσιν εν εκείνῳ; Τίς εξαναγκάζει αυτούς να μη περιορίζωνται εις ο,τι πάντοτε δύνανται να επιτυγχάνωσι και να αναδεικνύονται αλλά να επίζητώσι ο,τι δέν δύνανται; Έκαστος φειδόμενος του ίδιου ἐγῶ πρωτιστός, ἄς ἐκλέγη τὸν ρόλον του ἵνα σημειοί επιτυχίας, ἔστω ἂν τὸ μέρος ὅπερ θὰ διδάξη εἶνε τὸ πρῶτον ἢ τὸ δευτερον ἢ τὸ τρίτον ἐν τῷ ἔργῳ.

Πόσα παραδείγματα θὰ ἡδυνάμεθα να σημειώσωμεν ήθοποιῶν αναδειχθέντων μεγάλων μόνον ἐκ μιᾶς λέξεως ἢ ἐκ μιᾶς κινήσεως ἢ ἐκ μιᾶς κραυγῆς. Έχομεν εἶπει πολλάκις, λέγομεν δὲ και πάλιν, ὅτι τὸν ήθοποιὸν δέν πλάττει τὸ μέρος ὅπερ διδάσκει, ἀλλὰ οὗτος εἶνε ἡ δημιουργὸς και ζωηφόρος δύναμις τοῦ ρόλου. Ὅπου ταν δὲ γράφομεν ὅτι ήθοποιός τις δέν επιτυγχάνει εις τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος πόρρω ἀπέχομεν τοῦ να ἐνοώμεν, ὅτι πρέπει και να ἐκδιωχθῆ τοῦ θιάσου ὑποδεικνύομεν μόνον να μη ἐπαναλάβῃ τὸ μέρος τοῦτο ἢ ὅμοιον αὐτῷ ἢ και ἂν ἐπαναλάβῃ να προσπαθῆ να διορθώσῃ τὰ σφάλματά του.

Τὸ κακὸν τοῦτο τολμῶμεν να ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἔχει τὰς ρίζας αὐτοῦ ἐν ἑτέρῳ, ὅπερ συμβαίνει εις πάντας σχεδὸν τοὺς θιάσους δυστυχῶς. Ὁ ἰσχύων ἐν τινι θιάσῳ εἴτε διευθύνων αὐτὸ εἴτε εἰσφέρων εις ήθικὰ κεφάλαια, κατὰ τὴν διανομὴν τῶν ἔργων χαρίζομενος εις τοὺς μὲν, ἀντιπαθῶν ἢ κακῶς διακείμενος εις τοὺς δέ, βύει τὰ ὠτά του εις τὴν φωνὴν τῶς συνειδήσεώς του και τῆς λογικῆς. Εἰς ἄλλους μὲν ἢ οὐδὲν δίδει μέρος ἢ τοῖς προσφέρει τὸ ἀσθενέστατον θίγων οὕτω τὴν φιλοτιμίαν αὐτῶν, εις ἄλλους δὲ κολακεύων ὑπερμέτρως τὴν δοξομανίαν των και τὸν ἐγωϊσμόν, χωρὶς να ἐξετάξῃ ἂν περιέχῃ οὕτω ήθικὰς ὠφελείας και εἰς αὐτοὺς ἀτομικῶς και εις τὸν θίασον ἐν συνόλῳ δίδει μέρη δυσβάστακτα και ἐκτός του χαρακτήρος των προκαλῶν οὕτω τὴν οἰκρὰν ἀποτυχίαν και ήθικὴν κατάπτωσιν και ζημίαν ἀμφοτέρων.

Ἀμφοτέρα ταῦτα τὰ ἐγκλήματα ἐν τοιαύτῃ διατελοῦσι συνοχῇ ὥστε τὸ ἐν ἐπερείδεται ἐπὶ τοῦ ἑτέρου κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε τὸν θάνατον τοῦ ἐνὸς συνακολουθεῖ ἀναγκαιῶς και ὁ θάνατος τοῦ ἑτέρου. Πατάσσοντες λοιπὸν τὸ ἐν σώζωμεν τὸ θέατρον και ἀπὸ τοῦ ἑτέρου. Τὸν σκώληκα, ὅστις ὑπείσθηθὼν εις τὸ θέατρον μακραινει και ἐξασθενεῖ αὐτό, ἄς ἔχωσι τὸ θάρρος πρὸς τιμὴν των μεθ' ἡμῶν να πατήσουν και ἐκεῖνοι ὑπὲρ τῆς ἀξιοπρεπείας και τοῦ γοήτρου τῶν ὁποίων εἰρ-

γάσθημεν ἐν τῷ βραχεῖ παρελθόντι θὰ ἐργασθῶμεν δὲ και ἐν τῷ εὐρεῖ μέλλοντι. Τὴν θυσίαν ταύτην δὲν ἐξησφαλίσαμεν παρὰ πάντων. Πειπίθαμεν ὅμως ὅτι ἔχομεν μὲν τὴν εὐνοίαν ἐκείνων ὅστινες ἔχουσι τὸ γνῶθι σαυτὸν και συναίσθησιν ἀφραϊφνῆ τῶν ὑποχρεώσεών των, ἐλπίζομεν δὲ να προσελκύσωμεν και τὴν ἐκείνων, οἵτινες πρὸς στιγμὴν παριδόντες τὴν ἐργασίαν μας ἐξετράπησαν ἀπέναντι ἡμῶν ἐπιλαθόμενοι τοῦ ἀνθρωπισμοῦ των. Τάχιστα δὲ θὰ ἴδωμεν αὐτοὺς μετανοῦντας, ὡς τὸ βραχὺ παρελθὸν μᾶς ἐδίδαξε. Ἄλλως τε δὲ και τοῦτο ἐὰν δέν συμβῆ, διὰ τινος οὐδεμίαν ἡμεῖς θὰ δώσωμεν προσοχὴν, ὡς δὲν ἐλάβομεν ὑπ' ὄψει και τὰς ἀπειλάς των, ἀλλὰ τὸ σύμβολον, τὸ ὁποῖον ἀνεγράψαμεν μεγάλοις και ἀνεξιτήτοις γράμμασιν ἐν τῇ σημαίᾳ ἡμῶν, ἀλήθεια, ἐργασία, ἀμεροληψία, περιβάλλοντες αὐτὸ μὲ τὸ περιγύρουν και ἀκτινοβόλον πλαίρης ἐλπίδος, δέν θέλομεν πώποτε ἀπαρνηθῆ ἢ λησμονῆσει, ἀλλὰ θαρρύνοντας και περιφρονούντες τοὺς κινδύνους, και καγγάζοντες εις τοὺς ἀπὸ σκηνῆς κεραυνούς θὰ διέλθωμεν διὰ πάντων τῶν ἐμποδίων, διὰ πασῶν τῶν ἀντιδράσεων και τῶν πικροτήτων, δι' ὧν ἡ ὁδὸς εἶνε ἐστρωμένη, μέχρις οὔ ἢ φθάσωμεν εις τὸ μέρος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀνειρεύθημεν καρφόνοντες ἐκεῖ νικηφόρως νικηταί και τὴν σημαίαν ἢ πίπτοντες ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀγῶνος ἀλλὰ και πάλιν νικηταί, πρὸς αἶσχος και καταισχύνην και ὄνειδος και μέγα πείσμα τῶν μωρῶν και γελοίων ὑβριστῶν και ἀκαλαισθητῶν και ἀγραμμάτων καλλιτεχνῶν. Ἀπέναντι τῆς χυδαίότητος προτεινομεν τὴν καλὴν θέλησιν, ἀπέναντι τῶν ἐξελκωμάτων τοῦ θεάτρου ἐξησφαλίσαμεν τὰ ὑγιᾶ και τὰ νουεγέστερα τῶν στοιχείων αὐτοῦ. Ἡ νίκη θὰ προσμειδίασῃ πρὸς τὸ ἕτερον μόνον τῶν μερῶν, οἷον δὲ εἶνε τοῦτο πάντες μαντεύομεν.

Ἄλκιβιάδης

Ο ΛΑΣΣΑΝΕΙΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

«Βασίλειος ὁ Β'»

Ἡ ὑπόθεσις αὐτοῦ

«Βασίλειος ὁ Β'. ὁ Βουλγαροκτόνος», τραγωδία ἑμμετρος εις πράξεις πέντε.

Ἡ ὑπόθεσις τῆς τραγωδίας ταύτης πραγματεύεται τὰ κατὰ τὸν ἄριστον τοῦ Βυζαντίου βασιλέα «Βασίλειον τὸν Β'» τὸν ἐπικληθέντα *Βουλγαροκτόνον* διὰ τὴν πανωλεθρίαν, ἣν ὑπέστησαν οἱ Βούλγαροι ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ.

Δραξάν, στρατηγὸς τῶν Βουλγάρων, παρασύρει τὸν Βασίλειον εις στηθεῖσαν παρ' αὐτοῦ παγίδα, εις ἣν ὅμως ἐμππτει αὐτὸς ὁ ἴδιος, διότι ὁ Βασίλειος εἶχε τὴν σύνεσιν να μεταβῆ εις αὐτὴν περιφρουρούμενος. Τὸν Δραξάν σώζει ἐκ τῆς ἀγχόνης ἡ σύζυγος αὐτοῦ Ἀβροκόμη ἣν ὁ Βασίλειος ἀγαπᾷ ἑμμανῶς. Κατορ-

θώνει μάλιστα αὐτὴ να πείσῃ τὸν Βασίλειον ὅτι ὁ Δραξάν οὐδὲν ὡς συνήρῃσεν εις τὴν στηθεῖσαν παγίδα, και ὅ, εἶναι ἀφωσιωμένος ψυχῇ τε και σώματι αὐτῷ οὐ μὴν ἀλλὰ και να δοθῆ αὐτῷ διοίκησις στρατεύματος.

Ὁ πανουργὸς ὅμως Δραξάν μίσος ἄσπονδον τρέφων κατὰ τοῦ Βασιλείου και παρασυρόμενος ὑπὸ τῆς θεραπευτικῆς του Ρένας, ἐκ Βουλγαρίας ἐλκούσης τὸ γένος, ἀποδιδράσκει εις τὸν Βουγαρικὸν στρατὸν κατορθώσας να πείσῃ ὅπως τὸν ἀκολουθήσῃσι τρία τάγματα Μακεδόνων, μία λεγεὼν Σαρακηνῶν και δύο χιλιάδες Ρῶς.

Ἐν τῇ τρίτῃ πράξει ἡ σκηνὴ εἶνε διηρημένη εις δύο μέρη. Τὸ ἐν τούτων κατέχεται ὑπὸ τοῦ στρατοῦ τῶν Βουλγάρων, τὸ δὲ ἕτερον ὑπὸ τοῦ στρατοῦ τοῦ Βασιλείου. Μέρους ὡσαύτως δημοσιεύομεν κατωτέρω, ἐξ οὗ ἐμφαίνεται, ἀφ' ἐνὸς μὲν ἡ πανουργία και ὁ δόλος τῶν Βουλγάρων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ σύναισις μεθ' ἧς ὁ Βασίλειος καταρτίζει τὸ σχέδιον τῆς μάχης, καθ' ἣν ἀληθῶς οἱ Βούλγαροι ὑπέστησαν ἀληθῆ ἀνεπανόρθωτον καταστροφὴν, αἰχμαλωτίζεται δὲ και αὐτὸς ὁ Δραξάν, ὅστις και ἐγκαθειργνυται εις σκοτεινὴν φυλακὴν. φονευόμενος ἐν τέλει ὑπ' αὐτῆς τῆς συζύγου του Ἀβροκόμης.

Τοιαύτη περίπου ἡ ὑπόθεσις τῆς ἐπαινεθείσης τραγωδίας τοῦ κ. I. Καλοστύπη, ἣτις εἶνε τὸ πολεμικώτερον δραματικὸν ἔργον ἐξ ὧν ἐγράφησαν μετὰ τοὺς Ἐπτὰ ἐπὶ Θήβας και τὸ ὁποῖον μετ' ὀλίγον θέλει διδαχθῆ ἀπὸ σκηνῆς.

Πρ. Γ' Σκ. Γ' (ἄριστον διαμέρημα τῆς σκηνῆς)

Δραξάν.

Ἄς σπεύσωμεν. Ἰθάτῃ προκατάλαβε τὰ δεξιὰ, λαμβάνων τοὺς Σαρακηνούς. Κρακρᾶ, εις τὰκρα πρὸς δυσμᾶς κατάρτισον ἐνέδρας Μακεδόνων, τοὺς δὲ Ρῶς ἐγὼ κλιμακῆδον θὰ τάξω εις τὸ μέτωπον και με Βουλγάρων στίφος πρὸς τὰριστερὰ θὰ φράξω τὰς διόδους πάσας ἄνωθεν τῆς κλεισῶρας τοῦ Κλειδίου. Νῦν καιρὸς τὴν τακτικὴν τῶν λύκων ν' ἀντιτάξωμεν κατὰ τοῦ ἀητήτου Καίσαρος. Κρακρᾶ σὺ πρῶτος ἐκ τοῦ βάθους δὸς τὸ σύνθημα. Ἰθάτῃ ἔσο ἔτοιμος εις πλευρικὴν ἐκ τῶν κλιτύων δεξιόθεν ἔφοδον κ' ἐγὼ συγχρόνως ὅπισθεν κ' ἀριστερὰ θὰ ἀποκλείσω πᾶσαν ὑποχώρησιν. Σιγῇ πρὸ πάντων ἄκρα. Πρέπει ὁ ἔχθρὸς να πείσῃ στήν παγίδα πρῶτον κ' ἔπειτα ν' ἀκούσω τρέμων τοὺς φρικτοὺς ἀλαλαγμούς τῆς ἀνδροφόνου μάχης, μυρίστομον κραυγὴν θανάτου γοερῶς καγγάζουσας εις τὰς χαράδρας και τὰς φάραγγας ἔμπρός!

Σκηνὴ Δ'.

(Εἰς τὸ δεξιὸν διαμέρημα τῆς σκηνῆς)

Ξιφίας, Δαφνομίλης και Βασίλειος

Ξιφίας

Ἀπεγυμνωθῆ ὁ Δραξάν.

Βασίλειος

Ποῦ εἶν' οἱ Ρῶς;

Ξιφίας

Εἰς οὐραγίαν βασιλεῦ ἐτάχθησαν.

Βασίλειος

Κ' ο Μακεδόνες ἤλθον; οἱ Σαρακηνοί;

Ξιφίας

Λυποῦνται ὅτι ὁ Δραξάν ἐξέφυγε.

Βασίλειος

Ἐδῶ πλησίον ἐνεδρεύει. Ἄγρυπνοι πάντες. Οἱ τρόποι τῶν βαρβάρων ἀκριβῶς τὰ ἦθη τῶν θηρίων ἀποδίδουσιν.

Έλαφους και δορκίδας άνεμοταχείς
θηρεύοντες οί λύκοι, περίξ αφανείς
εις σιγηλάς ομάδας διασπείρονται
υπήνεμοι και, όταν αποτελεσθή
ή κύκλωσις, ήχουσιν εκ των εμπροσθεν
των έφορμούντων οί φρικώδεις όρυγμοί.
Υψαύχην ή άγέλη ταλαντεύεται
βωδώς μυκάται, πνευτιχά θορυβωδώς
έν καταπλήξει αΐφνης νωτα στρέφουσα
ώς βέλος φεύγει αντίθετος. Φλογεροί
κ' εκεί άστράπτουν όφθαλμοί και φάρυγγες
άνεωγμένοι, αίματώδεις, φονικοί,
ένεδρεύοντων λύκων άναχύπτουσι
φρικτοί πρό των φυγάδων. Τότε μ' άλματα,
άπερ ή φοίκη καθιστά ύπερφωή,
μέ μυκηθμούς βραγχώδεις, φοιμασσόμενον
τό στίφος στρέφει κυματίζον κρίζουσι,
κροτούσι των κεράτων τά πολύκλαδα
στελέχη, έξυπνούντα κύκλω τας ήχους
και συμμιγής θορύβου ή αντίλαλος
ταράσσει τους λειμώνας τους εΐρηνικούς.
Έκ των πλαγιών, εμπροσθεν και όπισθεν
όρουμένων λύκων, στίφη τήν όδόν
της σωτηρίας κλείουν. Νυν τετέλεσται.
Η δυστυχής άγέλη φθάνει πρό κρηνοϋ,
πρό χάσματος βαράθρου. Δούπος συνεχής
εκ της άδύσσου γογγυζούσης κάτωθεν
των φρικώδεις όρυγαί, ως γοερά
όων λύκων θρηνηδία, τό διαζώμα
πληροϋσι του βαράθρου, όπερ ήρπασε
τήν λείαν. Ούτω και οί Βούλγαροι. Τόν νοϋν
εις τας ένεδρας έξασκουσι, φεύγοντες
εκ του συστάδην και εκ παρατάξως
ν' άγωνισθώσι κατ' έμου. Αναφνδόν,
έν τακτικώ άγώνι, τήν άνδρείαν των
τήν τακτικήν των ουδέ άπαξ προς έμέ
άντέταξαν. Θηρώναν πανουργεύματα
και δολοφώνων αθλα, διά ληστειών,
προδοσιών και δόλων, άδιάλειπτα
προβάλλουν, της ειρήνης, του πολιτισμού
και της προόδου τήν έξέλκιν άει
άναυκωντες και έπιβουλεύοντες.

(Έναλλαγή σκηνης)

Σκηνή Α΄

(Στρατιώται φρουροί)

- A' Στρατ. Οί άλλοι πολεμουσι και ήμεις άργοί.
- B' » Έδώ ή πειθαρχία δέν μάς έταξεν ;
- A' » Οί άλλοι θα καυχώνται και ήμεις βωβοί.
- B' » Θα έλθη κ' ή σειρά μας' έσο ήσυχος.
- A' » Ως νά σαπήσω άδοξος και αφανής.
- B' » Ο πράττων τό καθήκον πάντοτ' έντιμος.
- A' » Τιμή έν αφανεία! Τί λαμπρά τιμή!
- B' » Άρκει νά είμαι εις τό έθνος χρήσιμος.
- A' » Θαμμένη πέτρα μη γνωρίζουσα τό φώς.
- B' » Ως πέτρα θεμελίου υπερήφανος.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Θέατρον Τσόχα

«Ίπποδρόμιον Βιτάλη-Ρωδιέ»

Καθ' όλην τήν εβδομάδα έξηκολούθησαν αΐ
παραστάσεις του Ίπποδρομίου Βιτάλη-Ρωσιέ
μέ διάφορα άκροβατικά γυμνάσματα' έξοχον
θέαμα παρουσιάζουν οί τρεις άγγλοι άδελφοί
οί βασιλείς του άέρος όνομαζόμενοι.

Θέατρον Βαριετέ

«Θιάδος Ε. Πανοπούλου»

Τό παρελθόν Σάββατον, 25 Μαΐου, έκαμεν
έναρξιν των παραστάσεων της θερινής περι-
όδου ο θίασος του κ. Πανοπούλου μέ τήν τε-
τράπρακτον κωμωδίαν του Carl Lauffs «Έμ-
πάτε σκύλοι άλέστε !...»

— Τόν Σταΐνκοφ ύπεδύθη ή Κωνσταντι-
νόπουλος άρκετά καλά' έγρειάζετο περισσοτέρα
δύναμις περί τήν εκτέλεσιν του μέρους του και
ολιγωτέρα επιτηδεύσεις εις μερικάς του σκηνας'
έτι δέ παρετηρήθη πολύ ή προετοιμασία των
περισσοτέρων σκηνηκών του θέσεων.

— Τήν Ειρήνην ύπεδύθη ή Μαρία Χέλμη

άρκετά καλά' χρειάζεται περισσοτέρα δύναμις
περί τήν εκτέλεσιν και ζωή εις τας σκηνηκάς
της κινήσεις.

— Τήν Έμμαν ύπεδύθη ή Ράμφου, ή
πρώην κορίστα του Έλληνικού μελοδράματος'
ήτο ψυχρά, φοβισμένη και πολύ περιωρισμένη,
ή δέ φωνή της άσθενική και τρέμουσα' θάρ-
ρος λείπον εις τήν σκηνήν, ζών περισσοτέ-
ραν, έλευθερίαν και φωνήν ζωντανήν.

— Τόν Έρνέστον ύπεδύθη ή Πουλόπουλος'
δι' ήμας έκαμε τήν πρώτην εμφάνισίν του' τόν
εύρομεν πολύ νευρικών και μή δυνάμενον νά
συχρατηθή, ώστε και αΐ στάσεις του ήσαν
βεδιασμένοι και αΐ χειρονομία του άκανόνι-
στοι και επιτηδεύμενοι, αΐ χειρές του κολ-
λημένοι εις τό σώμα του, ή όμίλια του νευ-
ρική μετ' αίσθητης δέ δυσκολίας έξεφράζετο.
συντέμνων τας φράσεις του ή βεδιασμένως και
ξηρως λέγων αύτάς, ένω άπεναντίας ή νέος
ούτος εις πολύ ζωηρός, έλευθέριος, ευκίνη-
τος, αφελής και πολύ χαριτωμένος. 'Οσάκις
όμίλει έρωτοτροπιών μετά της Έδας εκράτει
τήν μίαν χείρά του κολλημένην επάνω του και
τήν άλλην όλίγον προεταμένην μέ κολλη-
μένους τους πόδας, ως εις προσοχήν, και μέ
κλίσιν του σώματος του πάντοτε προς άριστε-
ρά. Δέν εις του χαρακτήρος του αύτά τά
μέρη.

— Τόν Μπένδερ ύπεδύθη ή Παντόπουλος.
Του παρατηρούμεν, ότι τό από διάφορα μικρά
χρωματιστά τεμάχια γίλέκο του, τό όποιον
έφορει, κάθε άλλο παρά κωμικόν ήτο. Ουδα-
μού ύπάρχει τοιαύτη συνήθεια ένδυμασίας.

— Τήν Βερενίκην ύπεδύθη ή Έλένη Χέλ-
μη μέ πολλήν επιτυχίαν' έπαιξε μέ πολλήν
τέχνην, αποδύσασα καλως τόν χαρακτήρα
της άκαταπονήτου, της εις άχρον ύπόπτου και
περιέργου και υπέραν ήθικής γραίας.

— Τήν Έβαν ύπεδύθη ή Καίτη Παν-
τοπούλου καλά' χρειάζεται όμως περισ-
σοτέρα λεπτότης και χάρις και σύγένεια εις
τους τρόπους του φέρεσθαι και εκφράζεσθαι.
Καλόν θα ήτο, έλλείψει άλλων προσώπων,
μία άμοιβαία μετάθεσις μετά της Έμμας.

— Τήν Φιφην ύπεδύθη ή Κωνσταντινοϋ-
λου άρκετά καλά' περισσοτέρα έλευθερία θα
ήτο καλλιτέρα. Τό νέον κοστούμι της ήτο πε-
νιχρότατον, καιτό κοστίζει, ως δι' αύτης λέ-
γει ή συγγραφεύς, 300 και πλέον μάοχα.

— Τόν Κνέπφλερ ύπεδύθη ή Άλεξίου μετά
πολλής λεπτότητος και χάριτος.

— Τόν Κρενλάιν ύπεδύθη ή Πεταλάς' τά
νεύρα του ήσαν άλλόκοτα' ήσαν πλέον ή ύπε-
ρευαίσθητα, δηλ. τόν έκαμε πολύ υπερβολικόν.

— Τόν Γιάννην ύπεδύθη ή Κωνστ. Χέλ-
μης μετά πολλής επιτυχίας' έπαιξε φυσικώ-
τατα και μέ πολλήν αφέλειαν και χάριν.

— Τόν Καίσαρα ύπεδύθη ή Έπ. Χέλμης.
Τόν Πούλβερμαν ή Χρυσάφης. Τόν Κνδρ ή
Σαρηνιάννης. Τόν τηλεγραφικόν υπάλληλον ή
Νικολάου. Τους υπηρέτας ή Νικολαΐδου και
ή Πολιτάκης. Τόν δικαστ. κλητήρα ή Ίωαν-
νίδης. Τόν υπηρέτην Ξενοδοχείου ή Βαρβέ-
ρης. Τόν γραμματοκομιστήν ή Βαλαλός.

— Τήν χήραν Μίλλερ ύπεδύθη ή Άλε-
ξίου' έπαιξε πολύ καλά.

— Τήν υπηρέτριαν της Φιφής ύπεδύθη ή
Νικολαΐδου, ή όποία ένεφανίσθη μέ τήν αυτήν
ένδυμασίαν, ήν έφορει και ως Έλισάβετ υπη-
ρέτρια του Σταΐνκοφ. 'Οταν εις ήθοποιός ύ-
ποδύεται κατ' ανάγκην δύο πρόσωπα εις τό
αυτό έργον όφείλει νά μεταβάλλεται καταλ-
λήλως και όχι νά παρουσιάζηται ή ίδιος άνευ
και της έλαχίστης μεταβολής.

— 'Ο σκηνηκός διάκοσμος πολυτελής, έ-
ξοχος' τά salon fermé καινούργη και πλού-
σια και μέ τέλειαν και άκριθή έφαρμογήν. Πα-
ρατηρούμεν όμως τό έξής' ότι τό κλωβίον, τό
όποιον φέρει μεθ' έαυτης ή Έμμα άναχωρούσα
και είτα τό παραδίδει εις τόν έξάδελφόν της
Έρνέστον δέν έχει πουλί, ένω ή συγγραφεύς
λέγει δι' αύτης εις τόν Έρνέστον «νά μου πε-
ριοποιείσαι τό πουλάκι μου' πρόσεχε νά μή ψο-

φήση...» κλπ.
— Τήν Κυριακήν έπαίχθη ή «Νύφη της
Κούλουρης». Τήν Τρίτην ή «Έρωτοφωληά». Τήν
Τετάρτην ή «Έρωτοφωληά». Τήν Πέμ-
πτην ή «Σιδηροδρομικός Έπιθεωρητής». Τό
Σάββατον «Τό μπαλόνι».

Θέατρον Νεαπόλεως

«Έταιρία Έλλήνων ήθοποιών»

Τό παρελθόν Σάββατον, 25 Μαΐου, έπαί-
χθη ή τετράπρακτος κωμωδία του Desvalliers
«Οί έρωτες της Κλεοπάτρας».

— Τήν Κλεοπάτραν ύπεδύθη ή Αλασούνη
μετά πολλής επιτυχίας' έπαιξε μέ παρά πολ-
λήν λεπτότητα και χάριν και αφέλειαν τόν
δαιμονισμένον της Κλεοπάτρας χαρακτήρα' αΐ
μεταπτώσεις της ήσαν φυσικώταται' ή χαρά,
ή δθθεν άγωνία, ή δθθεν παραφροσύνη και ή
άπάθεια άπεδόθησαν λίαν επιτυχώς.

— Τόν Γκιουλιετάν ύπεδύθη ή Δαμάσκος
μετά πολλής επιτυχίας' έπαιξε μέ πολλήν λε-
πτότητα και χάριν.

— Τόν Κουενέν ύπεδύθη ή Παπαϊωάννου
μετά μεγάλης επιτυχίας' έπαιξε μέ πολλήν
δύναμιν και τέχνην.

— Τόν Κοτεβίλ ύπεδύθη ή Λαζαρίδης'
έπαιξε άρκετά καλά' εάν έμετριάζετο ή υπερ-
βολική εκτέλεσις θα ήτο παρά πολύ καλλι-
τερος.

— Τήν Έυσβίαν ύπεδύθη ή Καβαλιώτου'
ήτο έξω από τό μέρος της έτι δέ πολύ περιωρι-
σμένη και άνέκφραστος και χωρίς λεπτότητα
και χάριν και ζωή. Καλόν θα ήτο νά δοθή
τούτο εις άλλην ήθοποιόν καταλληλοτέραν.

— Τόν Συμβολαιογράφον ύπεδύθη ή Ρού-
σος. Τους υπηρέτας οί Σκορδίλης και Άπο-
στολόπουλος. Τόν Χωροφύλακα ή Μαυρομάτης.

— Τόν Μπάρμπα Φώτην ύπεδύθη ή Κλη-
μαντίτης μέ πολλήν επιτυχίαν.

— Εις τό τέλος έπαίχθη τό «Κοκκαλάκι
της Νυκτερίδας». Τήν κυρίαν ύπεδύθη ή Λα-
λασούνη μέ πολλήν επιτυχίαν. Τήν υπηρέ-
τριαν ή Κλημαντίτου επίσης επιτυχώς. Τόν
υπηρέτην ή Παπαϊωάννου μέ έξαιρετον επι-
τυχίαν' ό τονισμός των φράσεων του ήτο τέ-
λειος, ώστε δέν άφινε νά διαφύγη των θεατών
ούτε έν λογοπαίγνιον. Τόν σίζυγον ή Άγγε-
λάκης. Τόν μουσικοδιδάσκαλον ή Καζούρης'
έπαιξεν άρκετά καλά, όχι όμως και έπιτυχώς.

— Τήν Κυριακήν έπαίχθη ή τρίπρακτος
κωμωδία «Νιόβη» του Harry Paulton' τήν
Νιόβην ύπεδύθη ή Αλασούνη μέ πολλήν επι-
τυχίαν' έπαιξε μέ άρκετήν δύναμιν και τέ-
χνην' εάν τήν έβοήθει τό άνάστημα θα ήτο
έξοχος. Και ως άγαλμα ήτο πολύ καλή, πλήν
του χιτωνός της, ή όποιος καλόν θα ήτο νά
ήνοιγε κατά τό ήμισυ μόνον, αΐ δέ περικημι-
δες της νά ήσαν ανοικτοτέρου χρώματος.

— Τόν Ντούν ύπεδύθη ή Καζούρης' έπαι-
ξεν άρκετά καλά, όχι όμως και μέ τήν δύνα-
μιν εκείνην και τήν χάριν, ήν απαιτεί ή χα-
ρακτήρ ούτος. Μελέτη περισσοτέρα κ. Κα-
ζούρη.

— Τήν Καρολίαν ύπεδύθη ή Κύρου άρκε-
τά καλά' έγρειάζετο όμως περισσοτέρα ζωή,
νεύρα και έκφρασις. Τήν συνιστώμεν περισσο-
τέραν επιμέλειαν και εις τας άμοιβεσίας της.

— Τήν Έλένην ύπεδύθη ή Ρούσου' έπαι-
ξεν άρκετά καλά' έγρειάζετο περισσοτέρα
ζωή και δύναμις περί τήν εκτέλεσιν και δη-
κτικότης περί τήν έκφρασιν και ιδίως εις τας
μετά του Ντούν σκηνας της.

— Τήν Καίτην ύπεδύθη ή Μαρίκου' έπαι-
ξεν άρκετά καλά, όχι όμως και μέ τήν παιδι-
κήν εκείνην αφέλειαν, λεπτότητα και χάριν.

— 'Ος τύπος μικρής ύστέρησε, διότι δέν
της επέτρεπε τούτο ή φυσική διάπλασις του
προσώπου της. Η μετά του Φιλίππου σκηνή
άπέτυχε' δέν έγεινε ζωηρά και μέ χάριν, ούτε
εφιλήθησαν εις τό στόμα, παρ' όλον τό «γλυκά
γλυκά σ' εφίλησα»... του είσερχόμενου Κορ-
νηλίου. Χρειάζεται μικροκαμωμένη κόρη και...
κοντά φουστάνια τό μέρος τούτο.

— Τὸν Κορνήλιον ὑπεδύθη ὁ Δαμάσκος μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας· ἔπαιξε μὲ πολλὴν λεπτότητα καὶ χάριν. Καλὸν εἶνε νὰ μὴ γελᾷ ὅπου δὲν πρέπει, ὅταν εὐρίσκειται εἰς τὴν σκηνὴν (πρῶξ. 6').

— Τὸν Τόμκινς ὑπεδύθη ὁ Μαρίκος μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν· καὶ ἡ καλαισθητικὴ του δύναμις μεγάλη. Μελέτη περισσοτέρα δὲν βλάπτει.

— Τὸν Σίλπικς ὑπεδύθη ὁ Λαλαούνης καλὰ.

— Τὴν Βεατρίκην ὑπεδύθη ἡ Τασόγλου ἀρκετὰ καλὰ· περισσοτέρα μελέτη δίδει καὶ περισσοτέραν ζωὴν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν.

— Τὴν Μίφτων ὑπεδύθη ἡ Κλημανιώτου ἀρκετὰ καλὰ.

— Τὸν Φίλιππον ὑπεδύθη ὁ Ἀγγελάκης μὲ ἀρκετὴν ἐπιτυχίαν· ἡ μετὰ τῆς Καίτης σκηνὴ δὲν ἐφάνη διόλου· πρέπει νὰ γίνονται μετ' ἀκριβείας ὅλα ὅσα τοῦλάχιστον λέγονται ἐκ τοῦ ἔργου εἰς τὴν σκηνὴν, ἄλλως προτιμώτερον νὰ μὴ λέγωνται, ὡς καὶ τὸ «γλυκὰ γλυκὰ σ' ἐφίλησα...» τὸ ὅποιον ἐλέγετο χωρὶς νὰ ἔχη γίνεαι.

— Τὸν θαλαμηπόλον ὑπεδύθη ὁ Ἀποστολόπουλος· ὅταν ἔφερε τὸ κιβώτιον τῆς Μίφτων ἦτο ἀνοικτὸν· τὸ λεγθὲν δὲ κατόπιν ὑπὸ τοῦ Νεοῦ, ὅτι «θὰ σ π ἄ σ ω τ ὀ κ ι β ὀ τ ι ο ν τῆς Μίφτων, διότι εἶνε κλειδωμένο, καὶ θὰ πάρω τὰ φορέματα διὰ νὰ ἐνδύσω τὴν Νιόβην», δὲν ἔχει θέσιν.

— Τὴν Τρίτην ἐπαίχθη διὰ πρώτην φοράν ἀπὸ Ἑλληνικῆς σκηνῆς ἡ τρίπρακτος κωμῶδια τῶν H. Meilhan καὶ Lud Halevy «Ἡ μικρὰ Μαρκησία».

— Περὶ τοῦ ἔργου ἐλλείψει χώρου εἰς τὸ προσεχές.

— Τὸν ὑποκόμητα Μὰξ ὑπεδύθη ὁ Δαμάσκος μετ' ἐπιτυχίας· ἔπαιξε μὲ πολλὴν λεπτότητα καὶ χάριν.

— Τὸν μαρκησίον δὲ-Κεργαζὸν ὑπεδύθη ὁ Μαρίκος μετὰ λαμπρᾶς ἐπιτυχίας· ἔπαιξε μὲ πολλὴν δύναμιν καὶ τέχνην μεγάλην. Ἡ πρώτη αὐτῆ ἐμφάνισις του ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου τούτου πολλὰ μᾶς ἔδειξε καὶ πολλὰ μᾶς ὑπεσέθη. Κατάλληλος διὰ σαλόνι· ἡ διασκευὴ τοῦ προσώπου του λαμπρὰ, ἡ δὲ καλαισθητικὴ του δύναμις μεγάλη.

— Τὸν ἱππότην ὑπεδύθη ὁ Ρούσος πολὺ καλὰ.

— Τὸν ὑπρέτην Ἰωσήφ ὁ Κλημανιώτης μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν. Ὁ τρόπος τοῦ ἐκφράζεσθαι καὶ δὴ οἱ μορφαμοὶ του εἰς κάθε κίνησιν τῆς Ἐρριέτης καὶ τοῦ Μαρκησίου μετὰ τῆς Ἰουλιέττας, δῆθεν ἐρωμένης του, ἦσαν λίαν ἐπιτυχεῖς.

— Τὸν ὑπρέτην Οὐρβανὸν ὑπεδύθη ὁ Σκορδίλης. Τὸν Μοῦς ὁ Ἀποστολόπουλος. Τὸν ἀμαξήλατὴν ὁ Μαυρομάτης.

— Τὴν Ἐρριέτην ὑπεδύθη ἡ Λαλαούνη μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας. Ὅλα τὰ συγκλονοῦντα τὴν καρδίαν τῆς πάθη ἐξωγραφίζοντο ζωηρῶς ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς. Πλὴν τῆς ἀειπότης καλῆς ἐκτέλεσεως καὶ τῆς ἐπιτυχούς ἀποδόσεως τῶν χαρακτήρων οὐς ἀναλαμβάνει, διακρίνεται καὶ θαυμάζεται διὰ τὴν μεγάλην καλαισθητικὴν τῆς δύναμιν.

— Τὴν Ἰουλιέτταν ὑπεδύθη ἡ Κύρου ἀρκετὰ καλὰ· ἡ ἐλλείψις ζωῆς καὶ ἐκφράσεως παρατηρεῖται εἰς μέγαν βαθμὸν καὶ μάλιστα εἰς τὸ μέρος τοῦτο τὸ ἐλευθέριον καὶ ζωηρόν. Καὶ καλαισθητικῶς ὑστερεῖ πολὺ.

— Τὴν Μαρίτην ὑπεδύθη ἡ Τασόγλου, τὴν δὲ Γεωργέταν ἡ Κλημανιώτου· ἔπαιξαν πολὺ καλὰ τῆς... κλωτσιᾶς καὶ τῆς γροθιᾶς! διὰ τὸν ἐρωτομανῆ κυρίον των.

— Τὴν Τετάρτην ἐπανεληφθῆ «Ἡ μικρὰ Μαρκησία» καὶ εἰς τὸ τέλος ἐπαίχθη ἡ μονόπρακτος κωμῶδια «Ἐνοικιάζεται».

— Τὴν Πέμπτην ἐπαίχθη ἡ «Τύχη τῆς Μαρούλας», μὲ Μαρούλαν τὴν Λαλαούνη, ἡ ὅποια ἔπαιξεν, ὅπως πάντοτε, λίαν ἐπιτυχῶς καὶ ἐτραγῶδησε μὲ πολλὴν γλυκύτητα τὰ διάφορα ἔξομα.

— Τὸν Λινάρδον ὑπεδύθη ὁ Καζούρης μετὰ θαυμαστῆς ἐπιτυχίας· ἡ φυσικωτάτη ἐκτέλεσις τοῦ μέρους του, ἀνεῦ ὑπερβολῶν καὶ ἐπιτηδεύσεων, ἡ λαμπρὰ φωνὴ του εἰς τὸ ἔξομα καὶ ὁ χορὸς του μᾶς ἐνεθουσίασαν. Καὶ ὡς τύπος Ἀνδριώτου ἦτο πολὺ καλός. Περισσότερον μόνον θάρρος τοῦ συνιστῶμεν.

— Καὶ ὅλα τὰ ἄλλα πρόσωπα ἔπαιξαν σχετικῶς καλὰ.

— Τὴν Παρασκευὴν ἐπαίχθη τὸ πρῶτον ἀπὸ ἑλληνικῆς σκηνῆς ἡ τρίπρακτος κωμῶδια τοῦ BISSON «Ἡ Κακοκεφαλιά».

— Τὸν Μομπιζὸν ὑπεδύθη ὁ Καζούρης ἀρκετὰ καλὰ. Εἰς μερικὰς σκηνὰς ἐβιάζετο τὸσον πολὺ, ὥστε δὲν ἠδύνατό τις νὰ ἐννοήσῃ τί λέγει καὶ τί ἐννοεῖ. Περισσοτέρα προσοχὴ καὶ μελέτη.

— Τὴν Φλωρεστίνην ὑπεδύθη ἡ Λαλαούνη μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας. Ἐπαιξε μὲ πολλὴν δύναμιν καὶ τέχνην ἀποδόσασα καλῶς τὸν χαρακτήρα τῆς ἰδιορρούθου ταύτης γυναικός. Ὁ ἔρωτος, ἡ ζηλοτυπία, ἡ ἀγωνία, ἡ ἰδέα τῆς ἐξαπατήσεως τοῦ συζύγου τῆς, ἡ παραφορὰ, ἡ ἀδημονία καὶ τέλος ἡ εὐχαριστικὴ ἐξωγραφίζοντο ζωηρότατα ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου. Ἀληθεῖς στιγμᾶς ἀγωνίας καὶ κόπου διέρχεται· ἡ Λαλαούνη ἀπὸ τῆς ὑψώσεως τῆς αὐλαίας μέχρι τῆς πτώσεως τῆς διὰ τὸ μέρος τοῦτο.

— Τὸν Φουρφούρ ὑπεδύθη ὁ Λαζαρίδης καλῶς· ἐὰν μετεχειρίζετο τὸ μέτρον τῆς φυσικότητος περισσοτέρον ἀπὸ τὸ τῆς ὑπερβολῆς θὰ ἦτο καλλίτερος.

— Τὴν Ἀντωανέτταν ὑπεδύθη ἡ Μαρίκου ἀρκετὰ καλὰ· ἐχρειάζετο περισσοτέρα ζωὴ καὶ θάρρος εἰς τὴν σκηνὴν καὶ ὀλιγώτερα νεῦρα, οὕτως ὥστε θ' ἀπέφευγε καὶ τὴν ἀδικοπονον προστριβὴν τῶν γεωρῶν τῆς. Καὶ καλαισθητικῶς ὑστερεῖ πολὺ, ἐνῶ διὰ τὸν χρυσογόνον τῆς δίδει 22,500 φράγκα, ἄρα ἔχει περιουσίαν.

— Τὸν Χερουβείμ ὑπεδύθη ὁ Παπαϊωάννου μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας. Εἰς ὅλας τὰς σκηνὰς ἔπαιξε μὲ πολλὴν δύναμιν καὶ τέχνην, ἐχρωμάτιζε δὲ καὶ ἐτόνιζε τὸσον καλὰ τὰς φράσεις του, ὥστε οὐδὲν χαριτολόγημα ἢ λογοπαίγνιον διέφευγεν, ὅσον... κεκρυμμένον καὶ ἂν ἦτο· ἡ εἰσδοδός του, ὅτε ἐπανερχεται ἀπὸ τὴν κυρίαν τῶν ἐλευθέρων ἡθῶν εἶνε ἐξοχος. Καὶ ἡ διασκευὴ τοῦ προσώπου του λαμπρὰ· τελεία ἀποτύπωσις τῆς ἡλιθιότητος.

— Τὸν Βαρλάχ ὑπεδύθη ὁ Μαρίκος μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν· ἔπαιξε μὲ πολλὴν λεπτότητα καὶ χάριν.

— Τὴν Ἐλοΐζαν ὑπεδύθη ἡ Κλημανιώτου ἀρκετὰ καλὰ.

— Χθὲς ἐπανεληφθῆ ἡ «Κακοκεφαλιά» καλωφθεῖσθαι ὀλίγον τῆς γυμνότητός τῆς. Περὶ τούτου εἰς τὸ προσεχές.

— Ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν παραστάσεων τοῦ θεάτρου τούτου μέχρι σήμερον ὄλαι αἱ παραστάσεις διεξήχθησαν μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ ἀκριβείας καὶ μετὰ πολλῆς καλαισθησίας τῶν φιλοτιμῶν ἠθοποιῶν, πλὴν τίνων, οἵτινες ἐλπίζομεν ταχέως θὰ μιμηθῶν τούς συναδέλφους των. Ἐτι δὲ παρατηρεῖται μεγάλη ἐπιμελεια περὶ τὴν διασκευὴν καὶ ἐπιπλωσιν τῆς σκηνῆς καὶ πλοῦτος θαυμασίας· διάφορα δὲ salon fermé καινούργη, τελείως ἐφαρμοζόμενα καὶ στολιζόμενα συμπληρώνουν τὸν ὅλον διάκοσμον. Πρώτην φοράν τοιαύτη πολυτέλεια διὰ θερινὸν θέατρον· ἀλλὰ καὶ δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἄλλως κατόπιν τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου καὶ τῶν συνθηκῶν τοῦ θεάτρου τῆς σήμερον.

Ἡ Τόμπιδα

Σημ. Δ. Ν. Τὰς ἐκ Πειραιῶς καὶ Πατρῶν ἀναποκρίσεις ἡμῶν περὶ τῶν θιάσων Ἀλεξιάδου καὶ Κοτοπούλη ὡς καὶ τινὰς ἀναχωρήσεις θιάσων διὰ τὸ ἐξωτερικόν, ἐλλείψει χώρου εἰς τὸ προσεχές.

Ἀλεξάνδρεια

Θέατρον αἱ Πυραμίδες

«Ἐταιρία Ἑλλήνων ἠθοποιῶν»

Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἀνεχώρησε δι' Ἀλεξάνδρειαν, ὅπως δώσῃ εἰς τὸ ἐκεῖ θέατρον τῶν «Πυραμίδων» σειράν τακτικῶν παραστάσεων καθ' ὅλην τὴν θερινὴν περίοδον ἑλληνικός θιάσος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἐταιρία Ἑλλήνων ἠθοποιῶν», ἀπαρτιζόμενος ἀπὸ τῶν ἐξῆς ἠθοποιῶν.

— Γυναῖκες: Σμαράγδα Ἡσαίου, Ἰουλία Βάθη, Δέσποινα Πρόκου, Ἀδελφὴ Πουμόνη, Μαρίκα Δεϊμέζη, Μαρίκα Νικολαΐδου, Χρυσούλα Κανδηλιώτου καὶ Ἐλένη Δημητρίου.

— Ἄνδρες: Ξενοφῶν Ἡσαίας, Β. Πετροζίνης, Ἀνδρέας Βάθης, Διον. Κανδηλιώτης, Ἰωάννης Σταματάκης, Δ. Νικολαΐδης, Πέτρος Χρυσόχοος, Ἀθαν. Αναστασιάδης, Νικ. Ἀπέργης, Δημ. Πρόκος, Σ. Μαχαίριδης, Γ. Παΐζης, Ἀναστ. Ἀπέργης καὶ Παραπαντόπουλος (ὕποβόλους).

— Δραματολόγον. τὸ πλεῖστον νέον διὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Σαμπινιὸν μὲ τὸ στασιό, ὁ Μακαρίτης Τουπινέλ, Νὰ τὸ λέμε: Ὁ Δικαστής, Ἐρωτοφωλιὰ. Ἐμπᾶτε σκύλοι ἀλέστε. Ἡ πεταλοῦδα, Ἀνδρῆνη, Ἐνοχος. Τὰ μῆλα τοῦ γείτονα, κλπ. ὅλα τὰ γνωστὰ εἰδύλλια καὶ κωμειδύλλια.

— Τὰς παραστάσεις τοῦ θιάσου τούτου θὰ παρακολουθήσῃ ἡ «Νυκτερίς» διὰ τοῦ τακτικοῦ ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ ἀναποκριτοῦ τῆς.

ΣΗΜΕΡΙΝΑΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

Θέατρον Τόσσα

«Ἴπποδρόμιον Βιτάλη Ρωσδιέ»

Ἀπόψε δύο παραστάσεις· ἡ πρώτη τὴν 4 1)2 μ. μ. ἡ δευτέρα τὴν 9 μ. μ. Εἰς ἀμφοτέρας διάφορα γυμνάσια.

Θέατρον Βαριετὲ

«Θιάσος Ε. Πανοπούλου»

Ἀπόψε ὁ «Ἐφεδρος σύζυγος», ὁ πρὸς τὸν Βύρωνα ὕμνος καὶ μία ἀπαγγελία.

Θέατρον Νεαπολεως

«Ἐταιρία Ἑλλήνων ἠθοποιῶν»

Ἀπόψε θὰ παιχθῇ διὰ τρίτην φοράν ἡ τρίπρακτος κωμῶδια «Ἡ Κακοκεφαλιά»

Ἰνδικὸν Ἴπποδρόμιον

Ἀπόψε κάμνει ἐναρξίν τῶν παραστάσεων του τὸ ἄρτι ἀφίχθῆν Ἰνδικὸν Ἴπποδρόμιον εἰς τὸ οἰκόπεδον Μερόλιν, ἐναντι τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν. Εὐρωπαῖοι καὶ Ἰνδοὶ γυμνασταί· ἐλέφας, τίγρεις, λεοπαρδάλεις κλπ. κλπ. θὰ κάμουν διάφορα γυμνάσια. Φαίνεται ὅτι θὰ εἶνε τὸ καλλίτερον ἵπποδρόμιον ἐξ ὧων μᾶς ἐπισκέφθησαν.

Θέατρον Θεοδίου Φαρέα

«Θιάσος ἡ ἀδελφότης»

Ἀπόψε τὸ μιμικὸν δράμα «Ροβέρτος ὁ Διάβολος» τὸν Διάβολον θὰ ὑποδυθῇ ὁ Ἀναστ. Ἐμμανουήλ καὶ τὸν Ροβέρτον ὁ Ἀγαπητός. Ὁ θιάσος οὗτος ἀπαρτίζεται ἀπὸ τῶν ἐξῆς ἠθοποιῶν. Γυναῖκες: Λουίζα Τσίλια, Ὀλγα Στεφανέσκου, Ἐλένη Στεφανέσκου, Ἐλπίς Δανδρέα καὶ Ρενώ Ἐρδοβί. Ἄνδρες: Ἀναστ. Ἐμμανουήλ, Μ. Ἀγαπητός, Χαράλ. Λαμπάκης, Φρανσουὰ Ἀργυρότε, Ἰω. Κόκας καὶ Τίτος Θεοδωρέσκου. Ἀῦριον «Ἀνδρομέδα καὶ Περσεύς».

Θέατρον Διογυσιᾶδου Πειραιῶς

«Θιάσος Ἀλεξιάδου»

Ἀπόψε δευτέραν φοράν ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς «Τὸ Νευροκαβαλλίκευμα».

— Ἀῦριον «Δόξα καὶ Δάκρυα».

Θέατρον Παράδεισος Πατρῶν

Θιάσος Προόδος

Ἀπόψε «Ἡ Κυρία μὲ τὰς καμελίαις» μὲ Μαργαρίτα Γωτιᾶ τὴν Εὐαγ. Παρασκευοπούλου, Ἀρμάνδον τὸν Σαραμαντῆν καὶ Δουβάλ τὸν Κοτοπούλην. Ἀῦριον «Ἐσμέ».